

„Оги – Огненото Драконче“

© Автор на текста: Маргарита Йорданова Дюлгерова

© Художник: Невена Колева Колева

Прочети „Оги и Черната орда“ – за да разбереш:

Дали Оги-екипът е готов за решителната битка с Ламята?

Дали верността може да разваля магии?

Дали за да властваш, трябва да продадеш свободата си?

11 „Оги и Черната орда“

© Автор на текста: Маргарита Йорданова Дюлгерова

© Художник: Невена Колева Колева

Съдържание на „Оги и Черната орда“

Епизод №

11-1 – Стаеното зло

11-2 – Табунът на черните коне

11-3 – Щръклиците

11-4 – Тревога

11-5 – Със знаме – котешка опашка

11-6 – Простор

11-7 – Надсмееш ли се над себе си...

11-8 – Трюфели

11-9 – Третото пророчество

11-10 – Истини и слухове

11-11 – Търсене на трюфели

11-12 – Свобода

11-13 – Речник към „Оги и Черната орда“

11-14 – Азбучен показалец към „Оги и Черната орда“

11-15 – Прочети!

11-1 – Стаеното зло

Привидно спокойствие и тишина цари в Долината. Развиделява се. Надникнаха първите слънчеви лъчи. Змийчето Питанка, червеното омайниче Ели и маймунката Ефу използваша дара на Лунния лъч – разговаряха, но само приятелите им можеха да ги чуят – дори и да се намираха далече, далече...

– Нещо лошо приближава... – потръпна Ефу.

– Стаено зло го изпраща. – Ели уплашено присви листа.

– Да. – съгласи се Питанка. – Някой, който е извън нашата Вселена.

– Кой? Защо? Какво да направим, за да предотвратим бедата? – запита малката круша Оли.

– Да действаме! – разбърза се, както винаги Пороят Ото.

– Не зная кой е, но чувствам, че сам не може да влезе в нашия свят. – поклати глава маймунката Ефу.

– Не е Ламята. Сигурна съм. – змийчето Питанка тихо се плъзна към Скалата.

– Кой ли е? Какво замисля? Кого е изпратил? – бързо-бързо забърбориха вихровите приони.

– Оги – Огненото драконче и Ави са във Вселенската библиотека. – обади се Скалата.

– Вече не са при нас. Току-що отлетяха. – в един глас отговориха вихровите приони – вихърчетата. – Скоро ще са на Атола при Лим По и мечоносците.

– Да вече са при мен. – обади се Лим По – Мъдрецът от рода *Limulus Poliphemus*¹.

– Ото! Ако действаш, без да събереш нужната информация... – Вемура предупредително разпери бодливите си клонки.

– Да, зная – може да навредя, вместо да помогна.

– Джаф! Да разузнаем! – кученцето Дан размаха опашка и се втурна към Спа-центъра.

Орлетата – Калин и Зоркото око полетяха над Долината. Сирачетата – сврачета заподскачаха от клон на клон. Внимателно се оглеждаха, но не забелязаха нищо различно.

Животът си течеше, както винаги:

Изворчето – Църцорко си тананикаше. Поточето му пригласяше, втурвайки се надолу по склона.

Вековната Мура – Вемура и старата круша – мама Йоли наглеждаха младите фиданки.

Вълшебникът Ох обсъждаше нещо с Халата. Двамата се бяха надвесили над магическите книги. Охи – гарванчето – надничаше, но не успяваше нищо да прочете, нито да чуе за какво си говорят татко му и страховитата билкарка – Халата.

Гли пак се опитваше да вразуми петимата си братя, искаше да ги изведе от пещерата край Гейзера, където се криеха.

Петте глиганчета и сестричката им – Гли останаха сирачета след изригването на Вулкана. Всички в Долината се грижеха за Гли. Искаха да помогнат и на братята ѝ, но те решиха, че ще станат глигани-великани и ще завоюват нови земи.

Искаха простор. Искаха свобода. Не позволяваха никой да ги поучава. Навряха се в пещерата край Гейзера.

Мързеше ги да чистят, не се миеха, ядяха каквото им подхвърлят туристите като награда, задето се преструваха на акробати и клоуни и ги забавляваха.

¹ Прочетете повече за Мечоносците в речника към „Оги и Черната орда“ – епизод 11-13.

11-2 – Табунът на черните коне

В това време ХоГ – хитрият дървесен червей управляваше Спа-центъра. Докато я нямаше Ламята, той се чувстваше господар. Беше се развихрил – все нови и нови забавления осигуряваше за гостите и добре печелеше...

Най-новата му приумица бяха хазартните зали. Глезените мамини синчета и дъщерички безгрижно залагаха много пари – та нали не ги бяха спечелили с пот на челото, лесно им бе – рискуваха да ги загубят и дори не трепваха, когато това се случеше.

Но на ХоГ печалбата все му се струваше недостатъчна. Договори – тайно, нелегално, да му докарат през границата стадо тънконоги черни коне от прочута порода. Построй хиподром. Рекламите се въртяха денонощно на екраните – по цял свят се разчу новината, че скоро ще има надбягвания в подножието на Планината.

Дългоочакваните състезатели пристигнаха. Пуснаха ги да пасат на воля.

– Родината ви е прочута с бързоноги жребци. – направи им комплимент червеят ХоГ.

– Да! Ние сме елитна порода!

– Най-бързи сме!

– Можем да надбягаме всички.

Черните коне изгладнели и жадни хукнаха из поляните. Изпотъпкаха цветята и билките. Пасяха, пиеха бистра вода от извора, разхлаждаха се във водите на езерото – размътиха ги. Скоро с фъшкии замърсиха поляните. Не остана трева за гладните гости – поляните сякаш бяха оглозгани.

– Дайте ни нови пасища!

– Простор!

– Да препускаме на воля!

– Джаф! А фъшкиите ви друг да ги чисти... – взмути се малкото кученце Дан.

– Ами да! За това са конярите.

– Да чистим е под достойнството ни.

– Ние сме прочути състезателни коне.

– Копитата на вашата Черна орда изпотъпкаха всичко живо в Долината... – въздъхна червеното омайниче Ели. – Не ви е грижа за никого, освен за вас самите. Не уважавате тези, които са ви приютили.

Жребците препускаха ли препускаха. Презрително размахаха опашки. Една голяма фъшкия тупна близо до цветето. Това бе единственият отговор на неканените гости.

11-3 – Щръклиците

Скоро пълчища щръклици се пръкнаха и нападнаха Черната орда. Разлетяха се из Долината, жилеха де що сварят. Много пострадаха черните жребци. Пощръкляха, тичаха напред-назад, но спасение нямаше – мухите ги преследваха и жилеха немилостиво.

– Пришълците негодуват, че обитателите на Долината не им слугуват.
– съобщиха новината двете сирачета – сврачета. – Търсят простор.

– От фъшкиите им се пръкнаха рояци конски мухи. – орлето Зоркото око кацна близо до червеното омайниче Ели.

– Е, намериха си майстора – ордата на конските мухи ги жили немилостиво, прогони ги през девет земи в десета. – долетя и брат му Калин Орелът.

– Пазим своя дом. Защиатаваме се. – вековната мура Вемура размаха клони.

– Който злоупотребява с гостоприемството ни, не е добре дошъл! – звънна гласчето на малката круша Оли.

Ако си мислиш, че опасността сега е много по-голяма... и то не само за обитателите на Долината и Планината, печелиш по 100 точки предвидливост, наблюдателност и вълшебна сила.

Смяташ, че на Оги – екипа е необходима информация за щръклиците? Браво! Печелиш 100 точки любознателност и правото да се запознаеш веднага с „Речника към Оги и Черната орда“ – прочети или чуй епизод 13, после се върни тук и продължи да четеш или да слушаш следващия епизод..

11-4 – Тревога

В лабораториите кипеше трескава дейност. Всички бързаха, колкото могат, но работата не им спореше. Въпросите сякаш никнеха и растяха като гъби след дъжд:

Как така внезапно се появиха пълчища от щръклици?

Откъде са се заразили черните жребци?

Та нали уж пристигнаха от конюшните на везира от пустинните земи? А те са сред най-модерните и добре оборудваните в света... Строго се спазват правилата за имунизирание против опасни болести по конете.

Бацилът *Bacillus anthracis* от десетилетия не се среща сред дивите животни в Родината ни. На границите се правят изследвания на всяко животно, което се внася в страната.

А сега заразени жребци, внесени незнайно как, препускат незнайно къде...

Изследванията показаха странни резултати...

Обявена бе тревога във всички държави, на всички континенти. Учените усилено изследваха странните промени във веществата, които са се докосвали до опасната разновидност на бактерията. Приложени бяха всички правила за безопасност и опазване на тайната за огромната заплаха надвиснала над Земята. Мобилизирани бяха всички, които имаха знания и умения за справяне с кризата.

Хора и роботи събираха изпражненията на конете от Черната орда. Товареха ги в специални контейнери, извозваха ги с обезопасени реактивни самолети до най-надеждния космодрум.

Оги – екипът и всички в Долината и планината се включиха в претърсването. Халата и Вълшебникът Ох строго им заръчаха – да не докосват съмнителни вещества, а да съобщят на най-близката скала. Тя пък се свързваше с професора от лабораторията, който владееше вълшебството на Лунния лъч и можеше да разговаря с Оги – екипа. Той организираше издирването и извозването на заразените камъни, конска тор и пръст.

Разследваха ХоГ. Уплашен, той разказа за нелегалния трафик и издаде хората, които са доставили състезателните коне. Успяха да ги хванат. После намериха и прибраха конете. Отведоха ги в добре изолиран обор близо до космодрума. Имунизираха ги, предотвратиха развитието на страшната болест.

Изследванията продължаваха – включваха се нови и нови специалисти от различни области на науката по целия свят... Защо ли?

– Защото учените откриха необичайни промени във веществата, които са се докосвали до бацила. – Обади се Ген, за пръв път от началото на кризата.

– Какви промени?! – Скалата сякаш се извиси над езерото.

– Казвай! Не ни измъчвай! – избоботи Пороят Ото.

– Сега физиците правят експерименти... – неохотно отговори Ген.

– Физиците !? ... – гарванът Ох изумено се спогледа с Халата.

– Да. Смущават ги някакви промени в поведението на някои елементарни частици – най-вече неутрино и анти-неутрино. – Ген смутено се извърна, сякаш му беше трудно да погледне някого в очите.

– Какво криеш от нас? – звънна гласчето на червеното омайниче Ели.

– Анти-неутрино то май имаше нещо общо с тъмната материя...

Гладкото чело на Скалата се набръчка от усилието да си спомни това, което знаеше.

– Да. – необичайно лаконичният отговор на Ген и нежеланието му да отговаря на въпросите им разтревожи всички.

– Това има ли нещо общо с Ент Ро – най-злата магьосница от Анти-вселената? – Старият вълшебник Ох се изправи и възвърна човешкия си образ – с дълга мантия и шапка със звезди. – Кажи! Не увъртай! – тропна с жезъла си таткото на малкото гарванче Охи.

– Не знам. Не исках да ви плаша напразно. Може всичко да се окаже някаква безобидна мутация, причинена от радиация.

Всички мълчаха, не смееха дори да дишат по-шумно. Разбираха, колко важно е това, за което говореха Ген и Ох.

А малкото гарванче гледаше възхитено татко си и си мислеше: „Като порасна, дали и аз ще стана като тате?“

11-5 – Със знаме – котешка опашка

Всеки с грижите си. Хората не знаеха нищо за промените в елементарните частици. А и да чуеха, малко от тях биха разбрали, колко опасно е това.

Те си имаха друга грижа: гризачи – мишки, плъхове, сънливци – хитри и неуловими грабежа, изяждаха и повреждаха де що свàрят. Заобикаляха капаните, не им действаха отровите. Не се плашеха от котките и невестулките. През долината мина протестно шествие – всякакви гризачи, размахващи знаме – черна котешка опашка.

„Страната ни не е бедна, но е безобразно ограбвана!“ – жалваха се тези, от които зависеше промяната. Повечето хора се надяваха, някой друг да реши проблемите им, вместо да хванат здраво юздите на своя живот ...

Колкото и да е странно Сушата, Вихрушката, Жегата и Студът сами потърсиха Пороя Ото, предложиха да помогнат. Оги – екипът организира всички обитатели на Долината и Планината, за да дадат урок на гризачите.

Първа Жегата пусна Суховеите – те отнесоха черната котешка опашка. Сушата я уви около тънката си талия и нападна отстрани колоната. Вихрушката шеметно се завъртя около най-агресивните гризачи, вдигна ги във въздуха, после с все сила ги тръшна на земята. Студът вдърви нозете на маршируващите. Най-хитрите сънливци се изпокриха и мигом изпаднаха в хибернация – така, в зимен сън, можеха месеци наред да оцелеят.

– Само най-агресивните гризачи бяха унищожени. – Скалата се опита да успокои Ели. – Знаем, колко сте състрадателни вие с Ефу. Но се налагаше гризачите да получат урок, който дълго да помнят.

– Че не са единствените живи същества на Земята. Ох-и! – обади се гарванчето.

– Но и те са част от екосистемата... – възрази маймунката Ефу.

– Да, когато събират от нивите слабите, негодни за посев семенца и се хранят с тях. – добави малката круша Оли.

– Но те грабежа каквото си поискат. – Дан изръмжа. – Сега ще им се наложи да се потрудат – като всички нас сами да събират храната си.

Дойде редът и на Пороя Ото – развъртя се, дъждовните струи шибяха здраво. Скоро изчезнаха дори и следите от шествието на гризачите.

Змийчето Питанка се превърна на красива девойка. Вървеше из поляната край езерото и си мислеше:

„Коя бе Черната орда?

Черните тънконоги жребци?

Или крадливите гризачи, развели знаме – черна котешка опашка?

Или щръклиците, разносящи опасни зарази?

А може би черните глиганчета-великанчета? Искат простор за мързела си? За мръсотията, която оставят след себе си?“

– В Черна орда се събират тези, които смятат, че другите са длъжни да им слугуват ... – обади се Лим По – най-мъдрият мечоносец от рода *Limulus Poliphemus*.

Той беше много-много далеч, но когато пожелаеше гласът му стигаше до всички, които владеят вълшебството на Лунния лъч.

11-6 – Простор

Гли сестричката на малките глиганчета-великанчета им носеше жълъди. Знаеше, колко много ги обичат. Надяваше се да ги придума, поне да почистят пещерата и поляната, да се измият, ако искат да получат любимото лакомство.

- Давай жълъдите!
- Многознайке!
- Стига си ни поучавала!
- Ей сега ще те хвърлим в езерото!
- Щом толкова искаш да се миеш...

Застрашително се приближаваха братята ѝ. Принуждаваха я да се доближава все повече до езерото.

- Не зная да плувам.
- Хи-хи-хи!
- Тъкмо!
- Време е да се научиш!
- Все за чистота дрънкаш!
- На̀ ти миене!
- На̀ ти чистене!

Братята ѝ я блъскаха уж лекичко, но нали бяха глиганчета-великанчета – не си знаеха силата. Все пак са три пъти по-едри от нея! Гли полетя и цопна в най-дълбокото. Със сигурност щеше да се удави. Но усети, как някой грижливо я издига над водата. Позна Дъг. Гли едва си пое дъх. Благодарни му за това, че я спаси и я отнесе на най-далечния бряг. Братята ѝ се страхуваха дори да се приближат до остриите скали, които се извисяваха там.

Възседнал един облак, Пороят Ото сърдито се взираше в глиганчетата.

– Смелчаги? Три пъти по-едри, хиляда пъти по-глупави! Сра̀ма нямате! Щяхте да удавите сестра си...

– Тормози ни.

– Досажда ни!

– Като конска муха е.

– Няма отърване.

– Нахална е.

– Защото се опитва да ви вразуми?! – възмутиха се пъстървите в езерото.

– Защото се грижи за вас?!

– По цял ден събира жълъди, за да ви зарадва.

– Защото се надява да ви разубеди?!

– Искате да сте господари на Долината?!

– Всички да се подчиняват на глупавите ви прищевки?!

– Да станете известни като най-глупавите глигани-великани?

– От Черната орда?

– Искаме простор! – извикаха петимата братя.

– Ще получите простор. – засмя се скакалецът Скокльо и като диригент се изправи пред пъстървите.

Всички заедно извикаха „Простор!“, а вълшебникът Ох посочи с жезъла си глиганчетата. Те мигом се издигнаха, достигнаха до облаците между двата най-високи планински върха, където ... Чудо на чудесата! ... бе опънат здрав простор, на който огромни щипки за пране заципаха ушите на глиганчетата.

Пороят Ото и Вихрушката ги изкъпаха, слънцето напече, задуха южният вятър, залюля непослушните глиганчета-великанчета. А те страхливо поглеждаха към езерото – далече под тях. Знаеха, че е много дълбоко – дъното не се виждаше. Паднеха ли там, край!

11-7 – Надсмееш ли се над себе си...

Гневът на петимата братя клокочеше, сипеха обиди към сестра си Гли, към пъстървите, дори и към Ох, макар че много се бояха от него.

Не забелязваха, че след всяка грозна дума, която изричаха, ушите им растяха. Едва, когато копитата им докоснаха водата, разбраха какво се е случило – вече не бяха глиганчета – великанчета. Бяха се смалили – сега бяха много по-малки от Гли, която беше дребничка, по-мъничка от най-малкото новородено прасенце.

Но ушите им?! Бяха огромни! Стигаха до простора, опънат между двата най-високи върха на планината. Щипките за пране здраво ги бяха защитили. Болеше, разбира се! И още как!

Глиганчетата не плачеха – издържаха на болка. В щуротиите си често се нараняваха. Но никога не се бяха страхували толкова много. Уплашиха се, загубиха ума и дума. Млъкнаха. Тишината беше злокобна. Смъртоносна...

Изведнъж най-малкият брат на Гли, започна да се смее, звънко, искрено:

– Погледнете се! Вижте, колко сме смешни!

Глиганчетата се спогледаха, разтревожени за брат си:

– Добре ли си?

– Поеми си дълбоко въздух!

Най-малкият им брат се задъхваше, не можеше да диша от смях.

– Еха, каква черна орда сме само! Клоуни!

Залюля се, някак успя да подскочи, озова се върху въжетото, започна да върви по него и да танцува – като акробат от цирка.

Гли забеляза, че ушите му бяха придобили нормалната си форма и големина. Братчето ѝ сякаш не забелязваше, колко високо над водата бе. Едно грешно движение – и ... Гли не смееше да помръдне. Гледаше умолително Стария вълшебник. Той ѝ направи знак с ръка, прошепна тихичко:

– Не се тревожи! Нищо лошо няма да му се случи.

В това време и другите четирима братя на Гли осъзнаха колко са смешни и захихикаха. Неудържимо. Гли не можеше да повярва – братята ѝ се надсмиваха над себе си. Премятаха се, после сякаш кацаха върху простора, подскачаха, правеха смешни гримаси, танцуваха. Ушите им възвърнаха формата и размера си. Братята ѝ отново бяха палавите глиганчета – такива, каквито си бяха в действителност.

11-8 – Трюфели

Освен Оги – екипът, никой друг не забелязваше вихровите приони, които пазеха глиганчетата да не паднат, незабелязано им помагаха, а накрая плавно ги спуснаха на земята. Просторът изчезна.

Петимата братя тръгнаха след Гли, прибраха се в малката къщурка в гората, която обитателите на Долината бяха приготвили за сирачетата. И сякаш всички бяха забравили за глиганите-великани. Учета малките глиганчета на всичко, което трябва да знаят и умеят, за да оцелеят, но и за да опазят екологичното равновесие.

Никой, дори и Оги – екипът не знаеше, че Долината и Планината бяха под карантина и денонощно наблюдение. Стотици хиляди миниатюрни камери бяха разположени на най-невероятни места – наблюдаваха всеки милиметър от земната повърхност. Но не успяваха да забележат нищо необичайно.

Внезапно, пред ХоГ се появи щръклица, доста по-едра, надменна и властна:

– Знаеш ли, коя съм?!

– Ваше височество?

– Да, аз съм.

– Кралица-щръклица?

– Разбира се, глупако!

– За мен е чест! – ХоГ се просна по очи пред наперената гостенка.

– Заведи ме веднага при глиганите-великани!

– Не са тук. Отведоха ги учените. В някакви свръх-секретни лаборатории отвъд океана. Заедно с табуна от черни тънконоги жребци.

Роботи събраха и отнесоха дори фъшкиите им! Хи-хи-хи! Представяте ли си?!

– А прасета, които намират трюфели в пръстта има ли във вашия край?

– Трюфели?! – виждали сме ги само на картинка. – А да, и по телевизията, във филм за Франция.

– Глупак! – ядосано извика неканената гостенка и изхвърча дявол знае накъде...

– Трюфели? – мърмореше си ХоГ. – Дали си струва да инвестирам?

– Трюфели? Глигани? – чудеше се скакалецът Скокльо, докато скачаше незабелязано от най-ниския клон на старата круша Мама Йоли. – Май този път научих нещо полезно...

11-9 – Третото пророчество

Всички от Оги – екипа знаеха, че пророческите сънища на червеното омайниче Ели не се разгадават лесно, но в тях винаги има важна информация.

Още не се бе развиделило, когато стъбълцето на Ели потрепери и се приведе ниско към водата на езерото, сякаш искаше да избяга от нещо или от някого. Маймунката Ефу почувства страха на цветето и погали листенцата му. Ели се събуди.

– Какво те изплаши?

– Никога не съм се страхувала толкова много...

– Ламята ли сънува?

– Да. Нито една от деветте ѝ глави не можеше да говори. Край нея всичко се движеше с шеметна скорост. Но колкото и странно да изглеждаше това...

– Говори! Не ни измъчвай! – малката круша Оли се появи внезапно и задъхана се отпусна върху един голям камък на брега на езерото.

– Да, разказвай! – първо-акулата Дъг подаде страховитата си глава над водата.

– Всяка от деветте глави на Ламята стискаше съд с нещо като прозрачен стъклен похлупак, под който имаше по една странна гъба.

– И? Ох-и? – Гарванчето кацна върху камъка до Оли. – Какво стана после?

– Деветте шии на Ламята се напрегнаха с все сила и запратиха подносите с гъбите много-много далече. Не зная как, но разбирах, че те се оказаха отвъд нашата вселена. Подредиха се ... като щит срещу нещо... Не можех нито да го видя, нито дори да предположа, какво е... но от там сякаш бликаше ледено студена злоба и отровно пламтяща омраза.

Никой не смееше да продума. Никой не се досещаше, какво означава сънят на червеното омайниче Ели.

Скакалецът Скокльо скриваше мислите си : „Трюфели“ в пророчеството? И Щръклица-Царица явно ги търси... Сигурно затова иска да открие глиганите-великани. Но защо ХоГ я излъга, че и те са отведени отвъд океана, заедно с табуна черни жребци?“

В това време ХоГ разказваше на учения от лабораторията за неканената гостенка.

– Може да е гурме – почитателка на изисканата и скъпа храна...

– Не се шегувайте! Може да съм прост дървесен червей, но дори и аз разбирам, че тук се крие нещо важно. – Разсърди се ХоГ.

– Успокой се! Учени от целия свят изучават мутирания вид щръклици. Ще разберат, какво означава това, което си научил. Благодаря ти.

– Кажете и на Оги – екипа. На мен няма да повярват... Смятат, че съм техен враг...

Скоро Оги и неговите приятели от Океана, от Долината и Планината научиха за пророчеството и за срещата на ХоГ с Щръклица-Царица.

Мъдруваха:

– Какви са тези трюфели?

– Какъв е тоя щит?

– Табунът на черните жребци и глиганите-великани какво общо имат с трюфелите?

11-10 – Истини и Слухове

Наистина – никога не е имало толкова строга охрана. Има българска поговорка: „Пиле не може да прехвъркне!“ А тук – не пиле, даже най-миниатюрната мушица не би могла да се добере до пленниците. Те жадуваха изгубената свобода. Надеждата за спасение ги крепеше в неволята.

Кой знае защо, ги бяха обградили с космически екрани. А там, от черната бездна страховито ги примамваше, привличаше ги необятната Вселена.

Тъгуваха за родината си – макар и пустинна, земята там им даваше суровата свобода да се борят и оцеляват... А тук непрекъснато ги изследваха, бодяха ги с инжекции.

Слухове или истина – кой знае, но лаборантите говореха нещо неразбираемо – за гените им, които се променяли след ухапванията на щръклиците.

Един ден дочуха разговорите на охраната за някаква Царица-Щръклица, която успели да уловят и сега я изследвали. А тя беснеела и търсела Глиганите-Великани. На следващия ден излетя огромна ракета. Из космодрума се носеше слух, че с тая ракета отвели Глиганите-Великани на най-отдалечената изследователска космическа станция – на границата с Анти-Вселената.

От ухо на ухо се понесе тревожната вест, че учените скоро ще експериментират ново оръжие, основано на аниhilацията – взрив невъобразимо по-могъщ от термоядрения.

Но явно – правителствата бяха успели да се споразумеят.

Официално бяха разсекретени изследванията, свързани с добиването на екологично-чиста енергия. Обявено бе, че всички могат да се възползват от тях. „Който изпревари – натовари!“ казва българската поговорка. Започна небивала надпревара – строяха, пускаха в пробна експлоатация колектори за добиване на екологично-чиста енергия.

Фалираха много производители на бензин, дизел, както и фабриките за коли замърсяващи въздуха – всички те не издържаха конкуренцията на новите технологии. Никой вече не търсеше дърва за горене, въглища или газ.

Ген, Лим По, Ави и Оги, заедно с група учени, ръководена от единствения човек, който владее вълшебството на Лунния лъч, откриха промяната в

генетичния код на черните жребци, промяна, която би им позволила да овладеят уменията да се придвижват и живеят в междузвездното пространство.

– Ако пожелаете, ще можете да овладеете древно умение – да летите из Вселената. – обясни им Ген.

– Като Пегас – летящият кон от митологията. – добави водната капка Ави.

– Докато се учите, ще ви помагаме. – успокои ги Огненото драконче.

– А как ще се измъкнем от този затвор?

– Ние ще се погрижим за това. – обади се вихърчетата, станаха видими, затанцуваха около пленниците.

– Ще ни преследват...

– Как ще се скрием от преследвачите?

– Те няма да ви виждат. Вие ще пътувате не само в пространството, но и във времето.

– Ами щръклиците?

– Щръклиците не могат да живеят в междузвездното пространство. – отговори спокойно Ген.

– А ние?

– Вие ще можете. – усмихна се Ави. – Ако се потрудите, ако се упражнявате, ако не се страхувате да се доверите един на друг.

– На Земята само вашата порода е опазила в генетичната ви структура уменията да съществувате в междузвездното пространство. – обади се и мъдрият мечоносец Лим По.

– Да започваме обучението!

– Не бихме искали да замърсяваме околната среда...

– Нито да застрашаваме съществуването на други...

– Естествено. **Не може да станеш част от разумните форми на живот във Вселената, докато не се научиш да уважаваш другите, да се съобразяваш с тях, да не ги унищожаваш, а да ги стимулираш в посока подпомагаща общото ви развитие.**

Всички слушаха с уважение Лим По – мечоносеца², извел вида им от времето на динозаврите до пътешествията между звездите.

Най-любознателното конче, се осмели да запита:

– А мечоносите, ще могат ли да овладеят уменията да летят между звездите?

– С ваша помощ, може би. – отговори Ген.

11-11 – Търсене на „трюфели“

Оги – екипът реши, че Ефу, Питанка, Охи и Скокльо могат да се разхождат навсякъде.

– Ще ги снимат камерите, но хората няма да се разтревожат от това, че майmunка, змийче, гарванче и скакалец си търсят храна. – поклати глава ученият от лабораторията, който владееше дара на Лунния лъч.

– Но Гли и петимата ѝ братя – дори само да се появят в обсега на камерите... Ох-и!

– Никой няма да ги види! – забърбориха вихърчетата. – Ние ще ги пазим.

– Как? – недоверчивият Порой се намръщи. – Имаме шапка невидимка. Тя скрива мислите и намеренията на този, който я носи. Скрива ги от вълшебните същества, но не и от камерите...

– Те могат да заснемат само това, което реално е в обсега им в настоящия момент. – усмихна се човекът от лабораторията.

– А ние – вихровите приони умеем да се движим не само в пространството, но и във времето.

– Вие – да, но дали и тези, които пазите? – запита малката водна капка Ави.

– Доверете ни се! Ние никога не се хвалим и не обещаваме, без да сме сигурни, че ще изпълним обещанията си.

– Може да се довериш, но най-добре е и да провериш! – Старият вълшебник Ох погледна строго сина си. – Щом стигнете до края на гората, Охи да кацне на някой клон близо до хралупата на стария дъб,

² В речника към „Оги и Черната орда“ прочетете повече за мечоносите.

дето кълвачът търси червей. Камерите ще заснемат, как ти, Охи, отмъкваш един дървесен червей. Кълвачът ще те погне, но няма да те нарани. А ти се престори на уплашен и се пъхни в хралупата на катерицата. По това време тя събира жълди в другия край на гората. Покажете на какво сте способни!

Вихърчетата се поклониха пред Стария вълшебник, и изчезнаха. Вече не само камерите, но и никой от Оги-екипа не ги виждаше. Скакалецът скочи и се скри между перцата на Гарванчето. Охи полетя и скоро се изгуби сред гъстите клони. Кацна, на един сух клон, надвиснал ниско над земята, Скокльо се измъкна незабелязано, подскочи и се приземи върху едно широко листо в тревата, откъдето видя, как кълвачът размахва сърдито криле, прогонва нахалното гарванче, а то се пъха „уплашено“ в хралупата на катерицата. И само след миг предпазливо наднича от дупката, изскача навън и каца на земята, близо да Скокльо.

– Най-последно разбрах, защо вчера като вихрушка Охи влетя през прозореца на лабораторията и без дори да каже „Добър ден!“ изхвърча обратно. Разбира се, камерите не го усетиха. Иначе, щяха да вдигнат тревога...

– Напразно се усъмнихме... Моля, извинете ни, вихрови приони. Но как ще обучите глиганчетата? – винаги практичната малка круша Оли явно искаше да научи всичко.

– Ето, това шишенце е от лабораторията. Подушат ли го, глиганчетата ще знаят, какво да търсят.

– А това безопасно ли е за тях? – потрепна червеното омайниче Ели.

– Разбира се. – отговори човекът от лабораторията. – Така обучават кучетата, които търсят трюфели.

– Но сега не търсим трюфели, а вещества, които се променят под влияние на бактерията и скоро ще са заплаха за Земята и дори за цялата ни Вселена.

– Аз вече им обясних, че не бива да докосват нищо. Усетят ли миризмата, трябва само да обиколят мястото, и то на безопасно разстояние. Миризмата на променените вещества много прилича на миризмата на трюфелите. Тя ще е най-силна веднага след като роботчетата съберат и отнесат конския тор.

– Ефу, кое е безопасно? Как може да сме сигурни, че те ще преценят точно?!

– Експериментирахме. Определихме точно размерите, създадохме съдове, където да бъде съхранявано заразеното вещество. – обясни професорът от лабораторията.

– Ние ще го приберем и отнесем. – затанцуваха вихърчетата.

Започна акцията „Търсене на трюфели“. Вихърчетата обградиха всяко от глиганчетата, пренесоха ги няколко дни назад, по времето, когато роботите прибраха конския тор.

Малчугани-глигани! Какво да ги правиш?! За тях това бе забавна игра. Квичаха доволни и горди, че са център на вниманието на Оги – екипа. Обикаляха около заразените места, вихърчетата отнасяха, пръстта, камъчетата или парчетата скала. Складираха ги далече от Слънчевата система, в добре обезопасени космически лаборатории.

11-12 – Свобода

Табунът на черните тънконоги жребци нетърпеливо потропваше – копитата чаткаха гневно, конете пръхтяха нетърпеливо. Много се бяха потрудили, изтърпяха ваксинациите, без да се оплакват понасяха изследванията с огромните машини на генетиците и физиците. Учета се да използват и развиват уменията на древните си предци.

Но никой не знаеше, дали ще успеят, дали ще оцелеят в безкрайните космически простори. Имаше нетърпение – Да. Имаше и безпокойство.

Но не и страх!

Най-после дойде моментът – вихърчетата обградиха всеки от жребците и мигом се озоваха извън омразния затвор, далече от лабораториите. Далеч не само в пространството, но и във времето.

Свобода!

Табунът летеше, гмуркаше се в мъглявините, препускаше из галактиките. С широко отворени очи разглеждаше чудесата на новия си дом – прекрасен, непознат и чуден. Но не забравяше родината си на далечната планета – там, в покрайнините на нашата Вселена. Помнеше приятелите. Знаеше, че древното зло дебне някъде там – далече извън познатия ни свят.

11-13 – Речник към „Оги и Черната орда“:

Антракс – Виж „Карбункул“

Бацилът се състои само от една клетка. Бацилите са болестотворен клас **бактерии** – едноклетъчни организми. Смята се, че бактериите са най-древните организми на Земята.

Вихрови приони – Според една хипотеза, пространството между звездите, което обикновено наричаме „вакуум“ и смятаме че е „празно пространство“, всъщност е изпълнено с енергийни завихряния, които съхраняват историята на Нашата Вселена.

В „Оги и Гейзера“ – епизод № 10-11-„У дома.“ Вихърчето обяснява, че вихровите приони се раждат от мислите, чувствата и действията ни. Когато те са лоши, вихърчетата са осакатени. Лекува ги Гейзерът. Помагат му водната капка Ави и Оги – Огненото драконче. Като част от Вселенската библиотека – мястото, което учените наричат „вакуум“, вихърчетата са водачи на разумните същества, които искат да се учат.

Гурме – във Франция така наричали почитателите на изисканата и скъпа храна за разлика от **гурмон** – лакомниците, които вечно са гладни и нямат търпение да се натъпчат с каквото им попадне.

Екологично равновесие – Екологичното равновесие е теория, която твърди, че всички живи организми на планетата биха могли да живеят в постоянна хармония. В идеалния случай трябва да има балансиран брой хищници и плячка. Ако се опазва биологичното разнообразие, ако се осигури устойчиво развитие и качество на околната среда, казваме, че е съхранена системата на екологичното равновесие в природата. Тази стабилност, обаче, може да бъде нарушена от различни замърсители на околната среда, браконieri или прекомерно изсичане на горите.

Елементарни частици – Всичко в нашата Вселена е изградено от все-по-малки частици, някои са част от материята, други – от енергията.

Сигурно сте чували за молекули, атоми, електрони, ядро, протони, неутрони. Учените са открили повече от 400 елементарни частици.

В интернет има чудесна рисунка. Разгледайте я – посочени са имената на някои от елементарните частици. Колкото са по-малки, толкова повече се проявяват и като материя и като енергия.

Освен това – те си имат и двойници от антиматерията. При сблъсък, веществото и анти-веществото се унищожават взаимно – анихилират се – избухва изключително мощен взрив.

Всичко, което учените откриват е интересно, но е много трудно да бъде обяснено на най-малките читатели. Потърсете детски научно-популярни книжки на тая тема. А на Вашите родители препоръчвам чудесно написаната и илюстрирана статия: **Елементарните частици** в сайта: Наука. Оффневс.бг <https://nauka.offnews.bg>

Линк: https://nauka.offnews.bg/news/Fizika_14/Elementarnite-chastitci_3613.html

Снимка линк: http://bgchaos.com/wp-content/uploads/spin/element_zoo.jpg

Карбункул

Древногръцкият учен Плиний Стари нарича „КАРБУНКУЛ“ болестта, която сега е известна под името „антракс“. Наричана е още: „синя пъпка“, „сибирска язва“, „въглен“. Силно заразна болест за бозайниците и хората.

Доказано е, че е съществувала още преди 32 хиляди години.

Причинява се от *Bacillus anthracis*. В мястото на проникване спорите прорастват, бацилът започва да се размножава и заедно с това да отделя отрови, които увреждат клетките на кръвоносните и лимфните съдове. Това забавя силно всмукването на вода и белтъчини. Предизвиква оток – силно и болезнено възпаление, почерняване на ухапаното място, отравяне, смърт.

Още древните народи са я използвана като оръжие. През първата половина на 20 век в Англия, Германия, Русия и Япония са провеждани жестоки експерименти – загинали са хиляди хора от това нечовешко биологично оръжие.

Конска муха – Виж „Щръклица“.

Мечоносец или Подковообразен рак – *Limulus Polyphemus* е латинското му име. Това не е вид рак, а по-скоро братовчед на скорпионите, който плува близо до бреговете на океаните повече от 450 милиона години. За да оцелеят, мечоносците са се научили да живеят не само във водата, но и на сушата – в крайбрежните пясъци.

Мечоносецът има синя кръв. Да! Чудо на чудесата! Наистина е синя! Цветът на кръвта му се променя, ако във въздуха или водата има дори съвсем мъничко отрова. Затова с капка от кръвта на мечоносец проверяват новосъздадените лекарства.

Дори и животът на космонавтите зависи от мечоносците. Те са част от екипажа на космическите кораби. Промените в кръвта им, показват има ли опасност за живота на космонавтите.

Невероятно! От дъното на океана и праисторическите времена – до Космоса! Кой друг животински вид е постигнал това?!

Овод – Виж „Щръклица“

Пегас – крилат кон – в древногръцката митология – син на Зевс и Медуза. Името му значи „извор“. Където тупнел с крак, се появявал извор. След раждането си, той се качил на Олимп – планината на боговете, за да донесе гръм и мълнии на баща си – Зевс.

Буен и непокорен, Пегас препускал волно по земята. Никой не можал да го обзиди. Укротил го героят Белерофонт, със златните юзди, които му подарила Атина Палада – богинята на мъдростта.

Яздейки Пегас, Белерофонт полетял във въздуха и победил чудовището Химера. Пегас му помагал и в други подвизи. Героят се възгордял, пожелал да долети до Олимп, за да предизвика боговете. Пришпорил Пегас, конят се разбунтувал, но заради златните юзди не успял да се освободи. Полетял към планината на боговете. Като видял това, Зевс се разгневил и изпратил щръклица, да ужили коня под опашката. Пегас обезумял от болка и изхвърлил Белерофонт от седлото. Според легендите, после Зевс подарил Пегас на Еос – богинята на Зората.

Името на Пегас е свързано с планината на музите – Хеликон.

Символ е на поетическото вдъхновение.

Синя пъпка или „Сибирска язва“ – виж „Карбункул“

Трюфели – вид гъби. Търсят ги специално обучени кучета. Глиганите също бързо надушват миризмата, защото трюфелите са тяхно любимо лакомство. Според хората, които разбират от готварско изкуство, с трюфели се приготвят най-скъпите и изискани гозби. Има бели и черни трюфели.

Фъшкия, в множествено число **фъшкии** – В един от най-старите тълковни речници на българския език – речника на Найден Геров – значението на думата е „конски тор“ (получаван от изпражненията на конете).

Хазарт - **1.** Игри и развлечения, при които се залагат пари; друга дума със същото значение – синоним на хазарт: „комар“. **2.** В преносен смисъл думата „хазарт“ означава: Необмислена, рискована постъпка.

Щръклица – конска муха или овод – се нарича кръвосмучещо насекомо, което пренася заразни болести по човека и животните.

Харесва влажния климат – край езера, реки, язовири. Женските щръклици са истински кръвопийци – имат много остри челюсти и хапят настървено и агресивно. Привличат ги тъмните цветове – особено черно, тъмно сиво и тъмно синьо, както и миризмата на пот. Ухапването е много болезнено. Необходима е лекарска помощ, защото щръклиците пренасят зарази, опасни за животните и хората.

Женските смучат кръв. Снасят по 30-50 яйца в конския тор. Една женска за сезон може да снесе по около 800 яйца. Яйцата са жълто-белезникави с дължина около 1 милиметър.

Ларвите се излюпват след 2-4 дни. След 2-3 седмици ларвите се превръщат в какавиди за около 6-9 дни. Пълният биологичен цикъл продължава около 30 дни.

11-14 – Тайното оръжие в „Оги и Черната орда“

Случайна дума – избираш я от речника или от някакъв текст. С помощта на тая дума можеш да подскочиш, и да се озовеш на нов, по-широк път, да

започнеш да виждаш и обмисляш по нов начин проблема, който трябва да решиш.

Сам решаваеш, коя дума ще ти помогне, за да намериш ново, неочаквано решение.

Вече знаеш – заедно със своето семейство, с по-големите си приятели или учители, можеш да ползваш книгата на **Едуард Де Боно** Научете детето си как да мисли. Ръководство за творческо мислене. – София : КИБЕА, 2001. – 376 с. От стр. 251 до 274 ще научиш повече за „Случайна дума“. А докато четеш „Оги и Черната орда“ ще видиш, как героите използват тоя начин за стимулиране на творческото мислене.

11-15 – Азбучен показалец към „Оги и Черната орда“

Епизод №

Глиганчета – Великанчета 11-6, 7, 11

Гризачите протестираат 11-5

Простор 11-6 и 7

Тайното оръжие в „Оги и Черната орда“ 11-14

Трюфели 11-8, 9, 13

Черните коне 11-2, 3, 4, 10, 12

Щръклица 11-3, 8, 13

11-16 – Прочети: „Вселената на Оги“

Инструмент за мислене ПО – провокираща операция

Планетите скоро ще се подредят така, както се случва веднъж на милиони години, но за да овладее пълните магически сили и умения на огнените дракони, Оги трябва да долети до астероида, който преминава на светлинни години от Слънчевата система.

Как ще се справи Оги-екипът с това ново предизвикателство?

Вселената на приятелството? Съществува ли? Как да я опазим?